

Момчетата слушаха втречени благородния
чужденецъ. Безъ да усѣтять, очитѣ имъ се налѣ-
ха съ сълзи. Съвѣстѣта ги замъмрала, че сж из-
мамили чужденецътъ. Тѣ рѣшили да поправятъ
грѣшката си — да повърнатъ на благородния чо-
вѣкъ, колко пари му сж взели повече.

Майка и дѣца.

Кой, дѣца, ви любн силно,
Кой обича ви обилно,
Съ будни очи кой седи
Цѣла нощъ надъ васъ да бди?
— Мама драга!

Въ люлчица ви кой люлѣ,
Нѣжни пѣсни кой ви пѣ,
Кой ви приказки мълви,
Кой играчки ви дари?
— Мама златна!

Ако сте, дѣца, лѣнливи,
Непослушни и гнѣвливи,
Както бива често съ васъ,
Кой ще сълзи лѣй тогазъ?
— Мама мила!

1905 г.

Прѣвелъ: Л. Бобевски.

